

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Michala Bobka a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **MONTS s. r. o.**, se sídlem Vážní 1147, Hradec Králové, zastoupené Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 Af 31/2021-54,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 Af 31/2021-54, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) zabývá *věcnou příslušností* žalovaného rozhodnout o *odvolání* ve věci *úroků z prodlení*, které bylo podáno před 1. 1. 2021. Dne 1. 1. 2021 nabyla účinnosti novela zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), provedená zákonem č. 283/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela č. 283/2020 Sb.“). Daňový řád ve znění účinném od 1. 1. 2021 již nepřipouští ve věcech úroků z prodlení podání *odvolání*. Nově § 251a daňového řádu stanoví, že proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplácením úroku může daňový subjekt uplatnit *námitku*.

[2] Po skutkové stránce se projednávaná věc týká dodatečných platebních výměrů, kterými správce daně doměřil žalobci dne 15. 10. 2019 úrok z prodlení v souvislosti s dříve doměřenou daní z přidané hodnoty, a to za zdaňovací období: leden 2014, březen 2014, duben 2014, květen 2014, červen 2014, srpen 2014, září 2014, říjen 2014, únor 2015, květen 2015, srpen 2015, listopad 2015, prosinec 2015, duben 2016 a květen 2016. Proti těmto

platebním výměrům žalobce nejprve podal dne 13. 11. 2019 odvolání, o nichž správce daně rozhodl ve smyslu § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu tak, že odvolání částečně vyhověl. Proti těmto rozhodnutím následně žalobce podal dne 21. 1. 2020 další odvolání. Tato odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2021, č. j. 28428/21/5300-21443-707161 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítnul a oba dodatečné platební výměry potvrdil.

[3] K podané žalobě vydal Krajský soud v Hradci Králové (dále též jen „krajský soud“) dne 7. 6. 2022 v záhlaví označený rozsudek, kterým vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu dopadá na řízení týkající se úroků z prodlení právní úprava novelizovaná zákonem č. 283/2020 Sb., podle níž má daňový subjekt právo uplatnit proti postupu správce daně v souvislost s předepsáním a vyplacením úroku pouze námitku. Použití nové právní úpravy plyne z čl. II. části první zákona č. 283/2020 Sb. (dále jen „přechodná ustanovení“), konkrétně jejich bodu 12. To podle krajského soudu znamená, že odvolací řízení zahájené přede dnem 31. 12. 2020 musí být dokončeno podle daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021. Příslušným orgánem, který má o podání žalobce proti platebnímu výměru, jímž byl stanoven úrok z prodlení, po nabytí účinnosti nové právní úpravy (tj. po 1. 1. 2021) rozhodnout, je v daném případě finanční úřad, nikoliv žalovaný. V projednávané věci však o podání žalobce rozhodl dne 30. 8. 2021 žalovaný, tedy odvolací orgán, který k tomu s účinností od 1. 1. 2021 neměl věcnou příslušnost. Z toho důvodů je napadené rozhodnutí ve smyslu § 106 odst. 2 písm. a) daňového řádu nicotné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Rozsudek krajského soudu napadá žalovaný (stěžovatel) kasační stížností, jejíž důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítá, že přijetí novely č. 283/2020 Sb. nemá vliv na jeho věcnou příslušnost rozhodnout o odvoláních, která byla podána před nabytím účinnosti této novely. Podle jeho názoru krajský soud předně přehlédl, že předmětem odvolacího řízení v daném případě byl přezkum rozhodnutí o odvolání dle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu, proti němuž i právní úprava ve znění účinném od 1. 1. 2021 připouští podání odvolání. Stěžovatel dále namítá, že právní úprava odvolacího řízení nebyla novelou č. 283/2020 Sb. nijak dotčena. Stěžovatel byl proto věcně příslušný rozhodnout o řádně podaných odvoláních podle předchozí právní úpravy. Dle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně směšuje samostatná řízení a postupy ve věci úroků z prodlení, na straně jedné, a odvolací řízení, na straně druhé. Bod 12 přechodných ustanovení, na který krajský soud poukazuje, se podle stěžovatele uplatní pouze tehdy, pokud k podání námitky dojde po dni 1. 1. 2021. Dotčené přechodné ustanovení tak na problematiku odvolacích řízení nedopadá. Opačný přístup by navíc byl v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity a principem právní jistoty.

[6] Závěrem žalovaný odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2022, č. j. 57 Af 6/2021-35, v němž v obdobné věci podaná námitka věcné nepříslušnosti žalovaného nebyla shledána důvodnou.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] NSS se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek NSS přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Dosavadní rozhodovací praxe krajských soudů se vskutku rozchází v otázce nazírání na věcnou příslušnost stěžovatele rozhodnout o odvoláních ve věcech úroků z prodlení, která byla podána před 1. 1. 2021, kdy vstoupila v účinnost novela č. 283/2020 Sb., nicméně bylo o nich rozhodnuto až po tomto datu. Tato otázka přitom dosud nebyla kasačním soudem řešena.

[11] Krajský soud v Českých Budějovicích dospěl ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 57 Af 6/2021-35, k závěru, že Odvolací finanční ředitelství je i po 1. 1. 2021 věcně příslušné rozhodnout o odvoláních ve věcech úroků z prodlení, pokud odvolání byla subjektem daně podána před tímto datem. Naopak v předcházejícím řízení v rámci nyní projednávané věci v záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové vyslovil nicotnost rozhodnutí stěžovatele podle § 105 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Dospěl totiž k závěru, že odvolací řízení zahájené přede dnem 31. 12. 2020 musí být v souladu s bodem 12 přechodných ustanovení dokončeno podle daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021, které již umožňuje podat pouze námitku.

[12] NSS se v nyní projednávané věci v zásadě ztotožnil s právním názorem Krajského soudu v Českých Budějovicích, vyjádřeným v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 57 Af 6/2021-35. Stěžovatel v důsledku nabytí účinnosti novely č. 283/2020 Sb. dne 1. 1. 2021 neztratil svoji věcnou příslušnost rozhodnout o odvoláních ve věcech úroků z prodlení, která *byla řádně podána podle předchozí právní úpravy*, *a o kterých nebylo v den nabytí účinnosti nové úpravy rozhodnuto*. Rozhodnutí stěžovatele vydaná v takto vedených odvolacích řízeních proto nelze považovat za nicotná z důvodu nedostatku věcné příslušnosti. Je tomu tak z následujících důvodů.

[13] Podle § 105 odst. 2 písm. a) daňového řádu platí, že nicotné je rozhodnutí, pokud správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný.

[14] Podle § 252 odst. 6 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 platilo, že správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu. Jelikož daňový řád v tomto znění nestanovil jinak, bylo proti platebním výměrům na úrok z prodlení v souladu s § 109 odst. 1 daňového řádu přípustné *odvolání*.

[15] Dne 1. 1. 2021 nabyla účinnosti novela č. 283/2020 Sb. Podle § 251a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, nově platí, že proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku je daňový subjekt oprávněn uplatnit *námitku*.

[16] Krajský soud v projednávané věci dospěl k závěru, že odvolací řízení zahájené před 31. 12. 2020 a v okamžiku nabytí účinnosti nové právní úpravy ještě neskončené musí být dokončeno podle daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021. Nová úprava však již umožňuje podat ve věci úroků z prodlení pouze námitku, nikoli odvolání. K tomuto datu tak stěžovatel podle krajského soudu ztratil věcnou příslušnost k projednání a rozhodnutí odvolání ve věci úroků z prodlení, byť podanému za účinnosti staré právní úpravy.

[17] Pokud jde o časovou působnost právních norem, je nutné zdůraznit, že s ohledem na princip právní jistoty a ochranu důvěry subjektů regulace v právo musí být jakýkoliv případ retroaktivity zakotven výslovně v zákoně. Zákon také musí vyřešit s tím spojené případy tak, aby nabytá práva byla řádně chráněna (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92, N 15/1 SbNU 77, či nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, N 30/3 SbNU 227). Nauka i soudní praxe nicméně rozlišují mezi pravou retroaktivitou a retroaktivitou nepravou (např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, N 13/7 SbNU 87, č. 63/1997 Sb., či rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 As 344/2017-54). O nepravou retroaktivitu jde v případě, že právní vztahy hmotného i procesního práva, které vznikly za platnosti práva starého, se ode dne účinnosti nového zákona řídí právem novým. Na rozdíl od pravé (tj. skutečné) retroaktivity, nepravá je v právním státě přípustná, avšak jen potud, pokud ostatní (intertemporální) ustanovení právního předpisu nestanoví se zřetelem na zvláštnosti některých právních vztahů něco jiného (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94 (N 38/1 SbNU 279, č. 164/1994 Sb.).

[18] Pokud jde o retroaktivitu procesních norem, soudní praxe se přiklání k tomu, že pokud chybí v zákoně přechodná ustanovení, uplatní se jako výchozí princip *nepravá retroaktivita* (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-60, č. 1349/2007 Sb. NSS, ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008-124, ze dne 31. 12. 2009, č. j. Komp 6/2009-35, č. 2021/2010 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. Konf 3/2003-18, č. 485/2005 Sb. NSS). Tento přístup ostatně potvrdil i Ústavní soud (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2989/16 ze dne 22. 11. 2016). Limitem je nicméně i v tomto případě ochrana procesních práv účastníků řízení (srov. např. usnesení NSS ze dne 13. 5. 2003, č. j. 6 Ads 23/2003-12).

[19] Z citovaných judikaturních závěrů plyne, že nepravá retroaktivita je v rovině procesních pravidel nejen zásadně přípustná, ale obecně i pravidlem. Nové procesy a nová řízení, zahájená za účinnosti nové úpravy, budou probíhat podle nové úpravy, a to i tehdy, kdy jejich věcný podklad či předchozí fáze řízení probíhaly za úpravy předchozí. Současně je však zdůrazňována potřeba zohlednit přechodná ustanovení dotčeného předpisu a požadavek, aby případná retroaktivita právních norem nebyla na újmu procesním právům účastníků řízení.

[20] Vztaženo na dotčená procesní ustanovení daňového řádu, typickým případem obecně přípustné nepravé retroaktivity bude podání námitky ve smyslu § 251a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, za účinnosti nové právní úpravy (tj. až po 1. 1. 2021), byť byl úrok z prodlení vyměřen na základě hmotněprávních pravidel a procesním postupem právní úpravy předchozí. V takovém případě jsou v minulosti vzniklé vztahy dotčeny pouze do budoucna, jelikož podáním námitky dochází *k zahájení nového řízení* a toto řízení bude vedeno ryze *podle nové právní úpravy*. Obdobným případem obecně přípustné nepravé retroaktivity může být i změna procesního postupu v již zahájeném řízení, jež se pouze dokončí podle nové právní úpravy. To se však může stát jenom za podmínky, že přesun či změna příslušnosti v rámci již probíhajících řízení bude výslovně předvídána v přechodných ustanoveních, a rovněž za podmínky, že nedojde k újmě na procesních právech účastníků řízení.

[21] Projednávaný případ se však od právě předestřených situací odlišuje. Nejedná se o žádnou nepravou retroaktivitu ve smyslu naznačeném výše, ale vlastně o retroaktivitu pravou: přístup krajského soudu by měl za následek zpětnou rekvalifikaci již jednou učiněného podání žalobkyně na podání jiné, a zároveň by ji zbavil opravného prostředku, který předtím měla k dispozici, a to vše při absenci jakéhokoliv výslovného ustanovení v přechodných ustanoveních novely č. 283/2020 Sb. (nechávaje přitom stranou otázku, zda by podobný postup byl vůbec ústavně konformní i při existenci výslovného přechodného ustanovení v tomto smyslu).

[22] Žalobce podal dne 21. 1. 2020 odvolání vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí stěžovatele. Odvolání bylo tedy podáno za účinnosti staré právní úpravy. Tím došlo v souladu s právní úpravou účinnou do 31. 12. 2020 k *řádnému zahájení odvolacího řízení* (§ 109 daňového řádu). K vedení tohoto odvolacího řízení byl v souladu s § 114 daňového řádu věcně příslušný odvolací orgán, jímž je správce daně nejblíže nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal. Nadřízeným správcem daně finančního úřadu je přitom stěžovatel (§ 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Finanční správě“). Stěžovatel tedy byl v okamžiku podání odvolání věcně příslušný k jeho projednání a rozhodnutí. Podle krajského soudu však došlo ode dne 1. 1. 2021 k zániku věcné příslušnosti stěžovatele, jelikož proti postupu správce daně ve věci úroků z prodlení může být v důsledku novely č. 283/2020 Sb. podána námitka, nikoli odvolání.

[23] Změna příslušnosti pro dříve zahájené a probíhající řízení o odvolání, jak ji dovozuje krajský soud v projednávané věci, tudíž není případem v zásadě přípustné nepravé retroaktivity. V důsledku přijetí právního závěru krajského soudu totiž nedochází pouze ke změně procesního postupu v určitém řízení, nýbrž k popření samotné existence řízení o opravném prostředku. To navíc *zpětně k okamžiku podání odvolání*, které však bylo učiněno zcela v souladu s tehdy rozhodnou právní úpravou. Jinými slovy, závěr krajského soudu přijatý v projednávané věci vlastně zpětně rekvalifikuje řádně podané odvolání na námitku. Takový významný důsledek by však musel být *výslovně* předvídán právní úpravou, která by stanovila, který orgán a jakým způsobem má zahájené řízení dokončit (kupř. výslovným ustanovením v přechodných a závěrečných ustanoveních, které by stanovilo, že po nabytí účinnosti nové právní úpravy má být na podání učiněná

podle staré právní úpravy a k tomuto dni nerozhodnutá pohlíženo jako na podání jiná, či že má být rozhodování o nich přesunuto k jinému orgánu, apod.).

[24] Žádné ustanovení, které by výslovně přeneslo věcnou příslušnost pro dokončení řádně zahájených řízení o odvolání na jiný orgán, však v přechodných ustanoveních k novele č. 283/2020 Sb. neexistuje. Předně je třeba poukázat na samotné znění § 251a daňového řádu, účinné od 1. 1. 2021, podle něhož proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplácením úroku *„je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku"*. Toto ustanovení nijak nemění zákonem stanovenou věcnou příslušnost stěžovatele v již zahájených řízeních o odvolání (§ 114 daňového řádu). Opačný závěr poté neplyne ani z přechodných ustanovení novely č. 283/2020 Sb. Ani ta neobsahují žádný jednoznačný příkaz, který by přenesl věcnou příslušnost řádně založenou za předchozích právních předpisů na jiný orgán (např. prvostupňový správní orgán, jak v projednávané věci dovozuje krajský soud).

[25] Bod 12 přechodných ustanovení, na kterém staví svoji argumentaci krajský soud, pouze stanoví, že na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle daňového řádu v předchozím znění se od nabytí účinnosti novely č. 283/2020 Sb., uplatní daňový řád v novém znění. Právní úprava odvolacího řízení podle § 109 a násl. daňového řádu nicméně *nebyla* novelou č. 283/2020 Sb. nijak dotčena. V již zahájených řízeních o odvolání se za účinnosti staré právní úpravy postupovalo stejně, jako se postupuje za právní úpravy nové. Stejně tak se nezměnilo pravidlo stanovující věcnou příslušnost správce daně k projednání podaného odvolání (§ 114 daňového řádu). Pokud proto stěžovatel pokračoval v řádně zahájeném řízení o odvolání i po 1. 1. 2021, mohl spoléhat na nezměněnou právní úpravu obsaženou v § 109 a násl. daňového řádu, a to včetně § 114 daňového řádu, který zakládá jeho věcnou příslušnost o takovém řádně podaném odvolání rozhodnout.

[26] Důvodová zpráva k novele č. 283/2020 Sb. sice ve vztahu k bodu 12 přechodných ustanovení obecně uvádí, že aplikace nové procesně-právní úpravy na „staré" úroky se vztahuje na veškerá řízení a postupy, ať k již zahájení došlo před, anebo po změně právní úpravy. Konkrétní příklady, které důvodová zpráva uvádí, se však zásadně liší od řízení o odvolání, které se v důsledku novely č. 283/2020 Sb. nezměnilo a u něhož změnu věcné příslušnosti zákon ani důvodová zpráva nepředpokládala. Důvodová zpráva konkrétně poukazuje na aplikaci ustanovení § 251a odst. 3, § 251b odst. 3, či § 251c odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, jež se týkají vyrozumívání daňového subjektu o předpisu úroku či předepisování úroku do evidence daní. Uplatnění nové úpravy na tato řízení a postupy však pouze prospektivně mění procesní postup při předepisování úroků z prodlení. V žádném případě nedochází ke zpětné změně věcně příslušného orgánu s účinky do minulosti, ani k faktické rekvalifikaci řádně uplatněného opravného prostředku za opravný prostředek jiný.

[27] Úmysl zákonodárce vyjádřený v důvodové zprávě naopak hovoří ve prospěch závěru, že stěžovatel si zachoval věcnou příslušnost k dokončení řízení o odvoláních, která byla řádně podána za účinnosti staré právní úpravy. Bod 6 přechodných ustanovení totiž stanoví, že již zahájená řízení o námitce se dokončí podle dosavadní právní úpravy. Podle důvodové zprávy je smyslem tohoto přechodného ustanovení ochrana vzniklých, anebo

legitimně předpokládaných práv účastníků řízení. Podle právní úpravy obsažené v daňovém řádu účinném do 31. 12. 2020 totiž mohou daňové subjekty proti rozhodnutí o námitce podat odvolání. Pokud však bylo úmyslem zákonodárce umožnit subjektům daně podat proti rozhodnutí o námitce, jež byla řádně uplatněna za staré právní úpravy, odvolání, k němuž by byl podle § 114 daňového řádu i nadále příslušný stěžovatel, to samé musí tím spíše platit i pro již probíhající řízení o odvolání (a to jak odvolací řízení, kterým námitka nepředcházela, tak těm, které míří proti rozhodnutím o odvoláních vydaných správcem daně v rámci autoremedury, jako je tomu v právě projednávaném případě).

[28] Subjekt daně, který za účinnosti staré právní úpravy řádně podal odvolání proti platebnímu výměru doměřujícímu mu úrok z prodlení, resp. proti následnému rozhodnutí o odvolání prvostupňového orgánu v rámci autoremedury, totiž mohl legitimně předpokládat, že řádně zahájené odvolací řízení bude dokončeno tak, že o odvolání bude rozhodnuto. Závěr přijatý krajským soudem v projednávané věci, podle něhož s účinností od 1. 1. 2021 stěžovatel není věcně příslušný k projednání odvolání ve věci úroků z prodlení, nicméně toto právo účastníků řízení na řádné vyřízení podaných odvolání zkracuje. Nepřípustně tak zasahuje do právní jistoty a legitimního očekávání daňového subjektu.

[29] Přístup krajského soudu, který navíc předpokládá v podstatě překvalifikování dříve podaného odvolání na námitku, by navíc v některých případech daňovému subjektu upřel i jeho právo na přezkum rozhodnutí v rámci jedné (správní) instance, na které mohl tento subjekt daně legitimně spoléhat. Řízení o námitce totiž v řadě případů již mohlo proběhnout před podáním odvolání (pokud odvolání podané před 1. 1. 2021 mířilo proti rozhodnutí o námitce), či se k podanému odvolání mohl prvostupňový orgán již vyjádřit (v rámci autoremedury podle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu, jako je tomu v právě projednávané věci).

[30] Lze proto shrnout, že právní rámec daňového řádu účinný od 1. 1. 2021 nepřenáší věcnou příslušnost rozhodovat o dříve řádně podaných odvoláních ze stěžovatele na prvostupňového správce daně, jenž by měl nově tato odvolání posoudit jako námitku. Takový právní následek přijetí novely č. 283/2020 Sb. nejen nemá oporu v zákonné úpravě a přechodných ustanoveních, ale byl by též v rozporu se zákazem retroaktivity.

[31] Z uvedeného plyne, že stěžovatel byl věcně příslušný rozhodnout o odvolání ve věci úroků z prodlení, které bylo řádně podáno podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2020, pokud do tohoto data nebylo odvolací řízení pravomocně skončeno. Nová právní úprava daňového řádu, podle níž proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku lze podat pouze námitku, o které rozhoduje dotčený prvostupňový správce daně, proti němuž námitka míří (§ 251a odst. 4 ve spojení s § 159 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021), se uplatní pouze na námitky podané po 1. 1. 2021.

[32] Rozsudek krajského soudu, podle něhož je z důvodu nedostatku věcné příslušnosti stěžovatele napadené rozhodnutí nicotné ve smyslu § 106 odst. 2 písm. a) daňového řádu, je proto věcně nesprávný, a tedy nezákonný.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S poukazem na shora uvedené důvody NSS shledal kasační stížnost důvodnou. Proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu